

اولویت وعده

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: غلاطیان باب ۳ آیات ۱۵ تا ۲۰؛ پیدایش باب ۹ آیات ۱۱ تا ۱۷؛ متی باب ۵ آیات ۱۷ تا ۲۰؛ خروج باب ۱۶ آیات ۲۲ تا ۲۶؛ پیدایش باب ۱۵ آیات ۱ تا ۶.

آیه حفظی: «زیرا اگر میراث از شریعت بودی، دیگر از وعده نبودی. لیکن خدا آن را به ابراهیم از وعده داد» (غلاطیان باب ۳ آیه ۱۸). ترجمه تفسیری: اگر قرار میشد نجات از راه اجرای دستوره‌های مذهبی حاصل شود مسلماً این روش نجات با روشی که ابراهیم از طریق آن مقبول خدا گشت تفاوت پیدا میکرد. زیرا تنها کاری که ابراهیم انجام داد پذیرفتن وعده خدا بود.

روزی فردی از یک سیاستمدار سؤال نمود، «آیا شما به تمام وعده‌هایی که در طول مبارزه انتخاباتی دادید، عمل کردید؟» او پاسخ داد، «بلی ... خوب، دست کم تمام آن‌هایی را که قصد انجامشان را داشتم.»

آیا کسی وجود دارد که کاملاً به وعده هایش عمل کرده باشد و خُلفِ وعده نکرده باشد؟ چه کسی را می‌توان یافت که تمام وعده‌هایش را بجا آورده باشد و یا بد قولی و بد عهدی نکرده باشد؟

گاهی اوقات مردم وعده‌هایی می‌دهند که کاملاً قصد بجا آوردن آن را دارند، اما بعداً آن را انجام نمی‌دهند؛ بعضی دیگر قول می‌دهند - چه حرفی یا چه نوشتاری - ولی خودشان خوب میدانند که دروغ می‌گویند و وعده سر خرمن می‌دهند.

خوشبختانه برای ما، وعده‌های خدا کاملاً متفاوت هستند. کلام خدا قطعی و تغییر ناپذیر است. خداوند می‌گوید، «مرغ شکاری را از مشرق و هم مشورت خویش را از جای

دور می‌خوانم. من گفتم و البته بجا خواهم آورد و تقدیر نمودم و البته به وقوع خواهم رسانید» ترجمه تفسیری: ... آنچه گفته ام واقع خواهد شد. (اشعیا باب ۴۶ آیه ۱۱).

در درس این هفته، پولس توجه ما را به رابطه میان وعده خدا به ابراهیم و احکام (فرامین) داده شده به اسرائیل که ۴۳۰ سال پس از آن بود جلب می‌کند. رابطه میان این دو چگونه باید درک بشود و چه اشارات و مفاهیم ضمنی برای موعظه انجیل در بر دارد؟

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۵ اوت آماده شوید.

۳۰ ژوئیه

یکشنبه

شریعت (احکام) و ایمان (غلاطیان باب ۳ آیات ۱۵ تا ۱۸)

حتی اگر مخالفان پولس اذعان مینمودند که خصوصیات زندگی ابراهیم اساساً با ایمان شکل گرفته، پولس می‌دانست که آن‌ها همچنان درباره اینکه چرا خدا احکام را چهار قرن پس از ابراهیم به بنی‌اسرائیل داد، او را به چالش خواهند کشید. آیا اعطای احکام، تمام قرار و پیمانهای پیش از آن را باطل نمی‌کرد؟

منظور پولس از مقایسه میان وصیتنامه یک فرد و عهد خدا با ابراهیم چیست؟
غلاطیان باب ۳ آیات ۱۵ تا ۱۸.

عهد و پیمان عموماً با وصیتنامه تفاوت دارد. عهد و پیمان توافقی عادی بین دو نفر یا بیشتر است که اغلب «قرارداد» یا «معاهده» نامیده می‌شود؛ در مقابل، وصیتنامه بیانیه یک فرد می‌باشد که یکطرفه است. ترجمه یونانی عهد قدیم یا Septuagint سبعینی^۱، هرگز عهد خدا با ابراهیم را با واژه یونانی بکار رفته برای توافق دوطرفه یا قرار داد (diatheke) ترجمه نکرده است. چرا؟ احتمالاً به این دلیل که مترجمان تشخیص دادند که عهد خدا با ابراهیم یک معاهده میان دو شخص نبود، که وعده‌های الزام‌آور دوجانبه داده شوند. بلعکس، عهد خدا فقط بر اساس اراده او بود. هیچ شرط و شروطی مشتمل بر «اگر، و یا اما» در کار نبود. ابراهیم با خلوص دل و بی چون و چرا کلام خدا را میپذیرد. ۱. Septuagint سبعینی یا هفتادی‌ها به هفتاد نفر از پژوهشگران یهود اطلاق میشود که کتاب مقدس عبری را به زبان یونانی ترجمه کردند.

پولس عبارت دو معنایی «وصیت‌نامه» و «عهد» را انتخاب می‌کند تا ویژگی‌های خاص عهد خدا با ابراهیم را برجسته سازد. وعده خدا مانند وصیت‌نامه بشری، به یک ذینفع خاص، ابراهیم و ذریت وی مربوط می‌شود (پیدایش باب ۱۲ آیات ۱ تا ۵؛ غلاطیان باب ۳ آیه ۱۶)؛ که شامل ارث و میراث نیز می‌شود (پیدایش باب ۱۳ آیه ۱۵، باب ۱۷ آیه ۸

؛ رومیان باب ۴ آیه ۱۳؛ غلاطیان باب ۳ آیه ۲۹). ماهیت تغییر ناپذیر وعده خدا برای پولس دارای بیشترین اهمیت می‌باشد. به همان صورتی که وصیت‌نامه یک فرد زمانی که به اجرا گذاشته شود، قابل تغییر نمی‌باشد، احکام اعطا شده خدا از طریق موسی نیز نمی‌توانند عهد پیشین او با ابراهیم را بی‌اثر و منسوخ کنند. عهد خدا یک وعده یا قول است (غلاطیان باب ۳ آیه ۱۶) و خدا به هیچ وجه پیمان شکنی نمی‌کند (اشعیا باب ۴۶ آیه ۱۱؛ عبرانیان باب ۶ آیه ۱۸).

در آیات زیر، واژه عهد را با قول جایگزین نمایید. ماهیت عهد در هر کدام از این آیات چیست؟ درک عهد خدا به عنوان یک قول چگونه معنای آیات را شفاف‌تر می‌سازد و چگونه به ما در درک بهتر ماهیت عهد کمک می‌کند؟ (پیدایش باب ۹ آیات ۱۱ تا ۷۱، باب ۵۱ آیه ۸۱، باب ۷۱ آیات ۱ تا ۱۲). این نیز به ما درباره شخصیت خدا و اینکه چگونه می‌توانیم به او اطمینان کنیم، چه چیزی می‌آموزد؟

۳۱ ژوئیه

دوشنبه

ایمان و شریعت (احکام) (رومیان باب ۳ آیه ۳۱)

پولس به شدت در مورد برتری ایمان در ربطه انسان با خدا، استدلال کرده است. او به مراتب بیان نموده است که نه ختنه شدن و نه هیچ «اعمال شریعت» دیگری برای نجات الزامی نیستند، «چونکه یافتیم که هیچ کس از اعمال شریعت عادل (پاک و بی گناه) شمرده نمی‌شود» (غلاطیان باب ۲ آیه ۱۶). بعلاوه، این اعمال شریعت نیست بلکه ایمان است که ویژگی شاخص ایماندار می‌باشد (غلاطیان باب ۳ آیه ۷). این منفی گویی مداوم از اعمال شریعت، این پرسش را مطرح می‌سازد که، «پس آیا شریعت مطلقاً هیچ ارزشی ندارد؟ آیا خدا شریعت را از میان برداشت؟»

از آنجایی که نجات از طریق ایمان است و نه اعمال شریعت، آیا منظور پولس این است که آیا ایمان، شریعت را منسوخ می‌کند؟ آیات زیر چه چیزی به ما می‌گویند؟ رومیان باب ۳ آیه ۳۱ را با متی باب ۷ آیات ۷ و ۱۲، باب ۸ آیه ۳ و متی باب ۵ آیات ۱۷ تا ۲۰ مقایسه کنید.

بحث پولس در باب ۳ رومیان هم‌وزنات گفتمان او درباره ایمان و شریعت در غلاطیان می‌باشد. پولس که در می‌یابد نظریات وی ممکن است برخی را به چنین استنتاجی منتهی سازد که او با رفعت بخشیدن ایمان، احکام و شریعت را بی‌بها و منسوخ میکند،

این پرسش بدیهی و بی نیاز به پاسخ را مطرح می‌کند، «پس آیا شریعت را به ایمان باطل می‌سازیم؟» واژه ترجمه شده به عنوان «باطل ساختن» در رومیان باب ۳ آیه ۳۱، katargeo می‌باشد. پولس مرتباً از این واژه استفاده می‌کند و می‌تواند به صورت «بی‌اثر کردن» (رومیان باب ۳ آیه ۳)، «نابود ساختن» (افسسیان باب ۲ آیه ۱۵)، «معدوم گشتن» (رومیان باب ۶ آیه ۶) یا «فانی ساختن» (اول قرنتیان باب ۶ آیه ۱۳) ترجمه بشود. به طور واضح، اگر پولس می‌خواست این نظریه را که احکام یا شریعت به نوعی با صلیب از میان برداشته شده اند را تأیید نماید، درست همانطور که بسیاری از مردم امروزه ادعا می‌کنند که او چنین منظوری داشت، اینک زمان آن بود. اما پولس نه تنها این نیت را با یک پاسخ منفی شدید انکار می‌کند، او در واقع بیان می‌کند که انجیل وی باعث استواری و برقراری شریعت و احکام است!

«نقشه برائت و پاک شدن از طریق ایمان، آشکار می‌کند که خدا برای احکام خود در لزوم و تدارک قربانی کفاره احترام قائل است. اگر عدالت از طریق ایمان شریعت را از بین می‌برد، پس دیگر نیازی به مرگ فداکارانه و فدیة گونه مسیح نخواهد بود تا گناهکار را از گناهانش رهایی بخشیده و از اینرو او را با خدا آشتی دهد.

«علاوه بر این، ایمان اصیل در خود تمایل بی‌قید و شرطی دارد تا ارادة خدا در زندگی موافق با شریعت وی تحقق یابد ... ایمان واقعی، بر پایه محبت با تمام جان و دل برای نجات، می‌تواند تنها به اطاعت ختم بشود.» - کتاب مقدس تفسیری ادونتیستهای روز هفتم جلد ۶ صفحه ۵۱۰.

The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 510

به این مفهوم که اگر پولس در حقیقت منظورش این بود که ایمان، الزام رعایت احکام را باطل می‌سازد، بیندیشید. آیا در این صورت، برای مثال: زنا، دزدی یا حتی قتل دیگر گناه محسوب نخواهند شد؟ درباره رنج، درد و عذابی که در صورت اطاعت از شریعت خدا تجربه نخواهید کرد، فکر کنید. شما و یا دیگران چه عذاب‌هایی را بدلیل نافرمانی از احکام خدا تجربه کرده‌اید؟

۱ اوت

سه شنبه

منظور از شریعت

پولس در غلاطیان باب ۳ آیات ۱۹ تا ۲۹، به کثرت به «احکام» رجوع میکند. پولس در این بخش از کتاب غلاطیان، اساساً به چه شریعتی اشاره می‌کند؟

برخی که باور دارند واژه (تا) در آیه ۱۹ بیان کننده این است که احکام فقط موقتی بودند و چنین اندیشیده‌اند که این آیه باید به احکام تشریفاتی اشاره داشته باشد، زیرا هدف آن احکام بر روی صلیب تحقق یافته بود و در نتیجه به پایان رسیده بودند. اگرچه این به خودی خود معنا می‌دهد، اما به نظر نمی‌رسد که منظور پولس در غلاطیان باشد. در حالی که هر دو احکام تشریفاتی و اخلاقی در کوه سینا به دلیل تخلف «صادر شدند»، ما با در نظر گرفتن سؤال زیر خواهیم دید که به نظر می‌رسید پولس معیارها و اصول اخلاقی احکام را بدهی ترین موضوع در ذهن می‌پنداشت.

چرا پولس می‌گوید که احکام اضافه شده بودند؟ و به چه چیزی اضافه شده بودند و چرا؟ غلاطیان باب ۳ آیه ۱۹ و رومیان باب ۵ آیات ۱۳ و ۲۰ را با یکدیگر مقایسه کنید.

پولس نمی‌گوید که احکام به عهد خدا با ابراهیم اضافه شده بودند، بطوریکه یک نوع ضمیمه به یک وصیت‌نامه بودند که مفاد اصلی را تغییر داد. احکام بسیار پیش از ماجرای کوه سینا وجود داشتند (مطالعه فردا را ببینید). در عوض، منظور پولس این است که احکام به دلیل کاملاً متفاوتی به بنی‌اسرائیل داده شده بودند. و آن بدلیل تغییر جهت دادن مردم به سوی خدا و فیضی که او به همه کسانی که با ایمان نزد او می‌آیند، ارائه می‌دهد، بود. احکام، شرایط گناه‌آلودمان و نیازمان به فیض خدا را برای ما نمایان می‌سازند. قرار نبود که شریعت نوعی برنامه برای «بدست آوردن» نجات باشند. بلعکس، پولس می‌گوید که آن‌ها اعطا شدند، تا «مردم هر چه بیشتر به طبیعت گناهکار خود پی برند» (رومیان باب ۵ آیه ۲۰)؛ یعنی، گناه موجود در زندگی‌مان را با وضوح بیشتری به ما نشان بدهند (رومیان باب ۷ آیه ۱۳).

در حالی که احکام تشریفاتی اشاره به مسیح موعود داشتند و بر قدوسیت و نیاز به یک نجات دهنده تأکید می‌کردند، این احکام اصول اخلاقی با «نبایده‌ایش» گناه را آشکار ساخته و به ما نشان می‌دهد که گناه تنها بخشی از شرایط طبیعی ما نمی‌باشد، بلکه در واقع، تخطی از شریعت خداست (رومیان باب ۳ آیه ۲۰؛ باب ۵ آیات ۱۳ و ۲۰؛ باب ۷ آیات ۷، ۸ و ۱۳). به این دلیل است که پولس می‌گوید، «جایی که شریعت نیست تجاوز هم نیست» (رومیان باب ۴ آیه ۱۵). «شریعت به عنوان یک ذره بین عمل می‌کند. این وسیله در حقیقت تعداد نقطه‌های کثیف یک لباس را بیشتر نمی‌کند، بلکه باعث می‌شوند آن‌ها با وضوح بیشتری دیده شوند و بسیار بیشتر از آنچه چشم غیر مسلح می‌تواند ببیند، آشکار می‌سازند.» - ویلیام هندریکسن، تفسیر عهد جدید، شرحی بر غلاطیان، صفحه ۱۴۱.

William Hendriksen, New Testament Commentary, Exposition on Galatians, p. 141

طول مدت احکام خدا

آیا اظهار پولس در مورد این که احکام در کوه سینا اضافه شد، به این معنی است که پیش از آن وجود نداشت؟ اگر چنین نیست، تفاوت میان قبل و بعد از واقعه کوه سینا چیست؟ پیدایش باب ۹ آیات ۵ و ۶، باب ۱۸ آیه ۱۹، باب ۲۶ آیه ۵، باب ۳۹ آیات ۷ تا ۱۰ و خروج باب ۱۶ آیات ۲۲ تا ۲۶ را بخوانید.

خدا نیازی به نمایان ساختن احکام به ابراهیم توسط طوفان، رعد و برق و مجازات مرگ نداشت (خروج باب ۱۹ آیات ۱۰ تا ۲۳). پس چرا خدا احکام را به آن صورت به بنی اسرائیل داد؟ این بدین دلیل بود که بنی اسرائیل در طول مدت اسارتشان در مصر، بزرگواری و معیارهای اخلاقی متعالی خدا را نادیده گرفتند. در نتیجه، لازم بود از میزان گناهکاری خود و قدوسیت شریعت خدا آگاه شوند. مکاشفه بر کوه سینا مطمئناً چنین نمود.

منظور پولس از گفتن اینکه شریعت اضافه شد «تا هنگام آمدن آن نسلی که وعده بدو داده شد»، چیست؟ غلاطیان باب ۳ آیات ۱۶ تا ۱۹.

بسیاری این آیات را چنین درک کرده‌اند که شریعتی که بر کوه سینا داده شده، موقتی بود. این شریعت ۴۳۰ سال پس از ابراهیم وارد شد و سپس با آمدن مسیح پایان یافت. اگرچه این برداشت با آنچه پولس درباره شریعت در رومیان و همچنین سایر آیات کتاب مقدس از جمله متی باب ۵ آیات ۱۷ تا ۱۹ می‌گوید، مغایرت دارد.

اشتباهی که خوانندگان اغلب در مورد این آیات مرتکب می‌شوند این است که استنباط می‌کنند عبارت (تا زمان) همواره حاکی از دوره زمانی محدودی می‌باشد. اما چنین نیست. مزامیر باب ۱۱۲ آیه ۸ با توصیف شخصی که از خداوند می‌هراسد، می‌گوید، «دل او استوار است و نخواهد ترسید تا آرزوی خویش را بر دشمنان خود ببیند.» آیا این بدین معناست که زمانی که او پیروز می‌شود، خواهد هراسید؟ در مکاشفه یوحنا باب ۲ آیه ۲۵، عیسی می‌فرماید، «جز آنکه به آنچه دارید تا هنگام آمدن من تمسک جویند.» آیا منظور عیسی این است که زمانی که او بیاید، ما دیگر ملزم به وفادار بودن نیستیم؟ نقش شریعت با آمدن مسیح پایان نیافت. بلکه تا زمانی که وجود داشته باشد، به تنویر و بزرگنمایی گناه می‌پردازد. آنچه پولس می‌گوید این است که آمدن مسیح نقطه

عطف قاطعی در تاریخ بشریت را نشان داد. مسیح قادر است کاری را انجام بدهد که شریعت هرگز نمی‌تواند علاجی برای گناه ارائه دهد که موجب آن گناهکاران عادل و از گناه منزّه شوند و از طریق روح خویش، احکام خود را در آنان تحقق بخشد. (رومیان باب ۸ آیات ۳ و ۴).

آیا شما تا کنون با خود اندیشیده‌اید که، اگر خداوند این کار یا آن کار را برای من انجام می‌داد، آنوقت من هرگز بار دیگر به او شک نکرده و از او سؤالی نمی‌پرسیدم؟ اما به آنچه بر کوه سینا اتفاق افتاد بیاندیشید، دربارهٔ اینکه بنی‌اسرائیل چه تجلی قدرتمندی از قدرت خدا را مشاهده کردند - و با این حال، همچنان چه کاری انجام دادند؟ این باید دربارهٔ اینکه ایمان حقیقی چیست و ما چگونه آن را بدست آورده و حفظ می‌کنیم، چه چیزی به ما بگوید؟ (کولسیان باب ۲ آیه ۶ را ببینید).

۳ اوت

پنجشنبه

بلندمرتبگی وعده

«همین است آنکه در جماعت در صحرا با آن فرشته‌ای که در کوه سینا بدو سخن می‌گفت و با پدران ما بود و کلمات زنده را یافت تا به ما رساند» (اعمال رسولان باب ۷ آیه ۳۸).

در غلاطیان باب ۳ آیات ۱۹ و ۲۰، سلسله افکار پولس در مورد اینکه شریعت، عهد فیض را از بین نمی‌برد، ادامه می‌یابد؛ این مهم است زیرا اگر دانش الهیاتی مخالفانش صحیح بود، شریعت دقیقاً این کار را انجام می‌داد. بنابراین، بیاندیشید که اگر می‌بایست در مقابل فیض خدا، برای نجات بر رعایت شریعت توسط خود تکیه می‌کردیم، موضع ما به عنوان افراد گناهکار چه می‌بود. ما در نهایت نا امید می‌شدیم.

اگر چه جزئیات نظریات پولس در غلاطیان باب ۳ آیات ۱۹ و ۲۰ دشوار هستند، نکته اصلی یا لب کلام او واضح است: شریعت نسبت به وعده، فرعی است زیرا از طریق وساطت فرشتگان و موسی داده شد. در کتاب خروج به ارتباط فرشتگان با احکام زنده اشاره‌ای نشده است، اما در چندین بخش دیگر کتاب مقدس دیده می‌شود (تثنیه باب ۳۳ آیه ۲؛ اعمال رسولان باب ۷ آیه ۵۳؛ عبرانیان باب ۲ آیه ۲). پولس از واژه واسطه در اول تیموتائوس باب ۲ آیه ۵ برای اشاره به مسیح استفاده می‌کند، اما نظراتش در این جا با جدیت پیشنهاد می‌دهند که او آیه ۵ باب ۵ کتاب تثنیه را در ذهن دارد، جایی که موسی می‌گوید، «من در آن وقت میان خداوند و شما ایستاده بودم، تا کلام خداوند را برای شما بیان کنم.»

بهمان اندازه که عطای احکام در کوه سینا با شکوه بود با وجود فرشتگان بی‌شمار و با همان اهمیتی که موسی در آن زمان احکام را معرفی میکرد ابلاغ احکام به صورت غیرمستقیم بود. کاملاً متضاد با مطلب گفته شده، وعده خدا مستقیماً به ابراهیم داده شد (و از این رو، به تمام ایمانداران)، زیرا نیازی به واسطه نبود. در نهایت، شریعت هر قدر دارای اهمیت باشد، جایگزینی برای وعده نجات با فیض از طریق ایمان نمی‌باشد. بالعکس، احکام به ما در درک بهتر میزان شگفت‌انگیز بودن آن وعده کمک می‌کنند.

ماهیت روبرو شدن مستقیم ابراهیم با خدا را توصیف نمائید. چنین حضور بی‌واسطه نزد خدا چه سودی داشت؟ پیدایش باب ۱۵ آیات ۱ تا ۶، باب ۱۸ آیات ۱ تا ۳۳ و باب ۲۲ آیات ۱ تا ۱۸ را ببینید.

درباره بعضی از مواجهه‌های افراد دیگر همچون آدم و حوّا در باغ عدن (پیدایش باب ۳)، پلکان یعقوب (پیدایش باب ۸۲)، پولس در مسیر دمشق (اعمال رسولان باب ۹) در کتاب مقدّس، بیاندیشید. شاید شما چیزی به این شگرفی تجربه نکرده باشید، اما خدا به چه روش‌هایی خود را برای شما آشکار ساخته است؟ همچنین از خود پرسید، آیا چیزی در زندگی شخصی‌تان وجود دارد که ممکن است شما را از داشتن چنین صمیمیت و حضوری که ابراهیم تجربه با خدا تجربه کرد، باز دارد؟ اگر چنین است، چه راهکارهایی برای تغییر آن می‌توانید در پیش بگیرید؟

۴ اوت

جمعه

تفکری فراتر: «مردم در اسارتشان، به میزان زیادی آگاهی خود از خدا و اصول عهد ابراهیمی را از دست دادند. در آزادی از مصر، خدا به دنبال آشکار نمودن قدرت و رحمت خود به ایشان بود، تا آن‌ها به محبت نسبت به وی و اطمینان به او رهنمود شوند. او آن‌ها را به دریای سیاه آورد - جایی که فرار از دست مصریانی که آن‌ها را تعقیب می‌کردند، غیر ممکن به نظر می‌رسید - تا شاید آن‌ها ناتوانی مطلق و نیازشان به کمک الهی را تشخیص بدهند؛ و سپس رهایی از آن‌ها را مقدر ساخت. از این رو، آن‌ها از احساس محبت و قدردانی نسبت به خدا و اطمینان از قدرت او در کمک به خود سرشار شدند. خدا آن‌ها را با خود به عنوان نجات دهنده‌شان از اسارت موقت، پیوند داد.»
«اما همچنان حقیقتی بزرگتر وجود داشت که ذهن آنان باید تحت تاثیر قرار میگرفت. آن‌ها که در میان کفر و فساد زندگی می‌کردند، هیچ برداشت درستی از قدوسیت خدا،

گناهکاری رو به افزایش قلب‌های خود، ناتوانی مطلقشان در اطاعت از شریعت خدا و نیازشان به یک نجات دهنده، نداشتند. همه این‌ها باید به ایشان تعلیم داده می‌شد.» - الن جی. وایت، بزرگ‌خاندانها و انبیا صفحه ۳۷۱.

Ellen G. White, Patriarchs and Prophets, p. 371

«شریعت خدا که با عظمت مهبیی بر کوه سینا بیان شد، ارائه نامه محکومیت به گناهکار است. مسئولیت شریعت این است که محکوم کند، اما هیچ قدرتی برای عفو نمودن یا نجات دادن در آن وجود ندارد.» - الن جی. وایت، کتاب مقدس تفسیری ادونتیستهای روز هفتم جلد ۶ صفحه ۱۰۹۴.

Ellen G. White Comments, The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1094

سوالاتی برای بحث

۱. درباره این ایده کلی از وعده‌ها، بخصوص آن‌ها که شکسته شدند، بیان‌دهید. احساسات در مورد کسانی که به وعده‌شان نسبت به شما عمل نکردند، چه بود؟ اینکه فردی قصد عمل به وعده‌اش را داشته است، اما سپس نتوانسته یا نخواسته که به آن عمل کند با اینکه متوجه بشوید آن فرد هرگز قصد عمل به آن وعده را نداشته است، چه تفاوتی ایجاد می‌کند؟ پس از شکسته شدن وعده به هر دلیلی، در مورد میزان اطمینانتان برای شما چه اتفاقی می‌افتد؟ دانستن اینکه می‌توانید به وعده‌های خدا اطمینان کنید، برای شما چه مفهومی دارد؟ یا شاید سؤال باید اینگونه باشد که، چگونه می‌توانید بیاموزید در وهله اول به وعده‌های خدا اطمینان کنید؟

۲. ما به چه شیوه‌هایی در معرض خطر فاسد شدن توسط محیط اطراف هستیم تا جایی که آگاهی‌مان از حقایقی که خدا به ما داده است را از دست بدهیم؟ چگونه می‌توانیم خود را از اینکه آن تأثیرات منفی چه هستند و چگونه می‌توانیم آن‌ها را بی‌اثر کنیم، آگاه سازیم؟

خلاصه: اعطای شریعت بر روی کوه سینا، وعده خدا به ابراهیم را بی‌اعتبار و قوانین آن را بی‌اثر نکرد. احکام اعطا شد تا شاید مردم از میزان حقیقی گناهکاری خود آگاهی یابند و نیاز خود به وعده خدا به ابراهیم و نسل وی را تشخیص بدهند.